

Martin Veselovský /
Tomáš Holub
**BISKUP
NA SNOWBOARDU**

Vyšehrad

Copyright © Martin Veselovský a Tomáš Holub, 2017
Photo cover © Pavel Adámek, 2017

ISBN 978-80-7429-906-3

Bez mitry

Pastýřem v době Twitteru

Chodíte do kina?

Chodím, teď mnohem víc v Praze než v Plzni. Snažím se sem tam v rámci odpočinku odjet do Prahy a žít bez biskupské nálepky, ve větší anonymitě. V poslední době jsem se byl podívat třeba na *Masarykovi*.

Jaké to je?

Česká snaha udělat americký velkoфильm. Byl jsem také na *Mlčení*, to je neskutečně skvělý film.

Viděl jste třeba nějaké Hvězdné války? Star Trek?

Ne. Vlastně jsem až teď začal chodit víc do kina.

Jak důležitý byl ve vašem životě volejbal?

Volejbal byl pro mě zásadní. V šesté třídě jsem se dostal do tréninkového střediska mládeže, což bylo za minulého režimu něco jako mladší vrcholová úroveň. Osm nebo devět let jsem strávil hraním volejbalu na vrcholové úrovni, aspirovali jsme, že vyhraje republika. V té době jsem začal jezdit z Červeného Kostelce do Náchoda třikrát až čtyřikrát týdně na tréninky. Žil jsem úplně jiným způsobem než ostatní vrstevníci, v relativně nízkém věku jsem se naučil mimo jiné zacházet s penězi, protože nám propláceli cestovní výdaje a diety. Vůbec jsem tehdy získal spoustu návyků důležitých do budoucna – cílevědomost, zodpovědnost, ochotu vzdát

se mnoha věcí pro nějaký cíl, třeba pro nejvyšší výskok v týmu. Zároveň jsem měl možnost vyzkoušet si, jaké to je uchovat si v tak jiném prostředí svou víru. Což mělo i legrační konotace, třeba když jsme před třídním výjezdem na turnaj s rodiči hledali, kde v tom daném místě bude mše. Což v té době opravdu nebylo snadné.

Ostatní v týmu to akceptovali?

Ano. Byl jsem sice trochu exot, ale nikdy jsem nezažil, že bych byl kvůli víře vysmíváný. Možná proto, že jsem si ji vždycky uměl obhájit a nikdy jsem se za ni nestyděl. Prostě to bylo mou součástí, všichni věděli, že chodím do kostela a trenér musel slíbit mým rodičům, že to tak bude.

Takže co vám konkrétně ta léta s volejbalem dala?

Jednoznačně formovala moji ambicióznost. Kdybych nehrál volejbal, neměl bych disciplínu a neměl bych ochotu na sobě strašně makat, až na hranici toho, co jsem schopen fyzicky zvládnout. Konkrétně tohle jsem si vypěstoval kvůli tomu, že jsem byl v týmu nejmenší, a pokud měli ostatní o deset čísel víc, musel jsem zase já o deset čísel výš vyskočit. Tak jsem získal zkušenost s mužským kolektivem, drsným parťáctvím, a to všechno mě vybavilo pro armádu, kde jsem pokračoval akorát v jiné dimenzi. A ještě jednu schopnost mi volejbal dal. Umění kombinace tvrdé dřiny s jemnou ekvilibristikou rozhodování, kdy je správné riskovat jiný postup než pouze použít prostou sílu.

Už dříve jste mi říkal, že k vám ve vašem životě, i profesním, vždycky věci přicházely samy. Jak s tím jde dohromady vaše ambicióznost?

Prostě jsem vždycky chtěl a chci dělat nejlépe to, co dělám. Souvisí to i s duchovním rozměrem. S tím, jak mám věci strukturovány v duchovním životě. Mohu to popsat jako existenci Boží vůle, kterou teď budu maximálně plnit,

nejlépe, jak dovedu. A pokud Hospodin řekne, že mám jít někam dál, tak prosím. Začnu zase znovu. Protože takové je moje místo, tady mám sloužit, tady se mám naplno vydat. A zpátky k volejbalu. Vždycky jsem chtěl hrát smečáře, ale byl jsem nahrávač. Protože jsem byl malý a jinak to nešlo. Mohl jsem si myslet, že bych lépe smečoval, ale měl jsem daný úkol a v něm jsem měl a chtěl být dobrý nebo nejlepší.

Já vím, že ta otázka je v podstatě klišé, ale přesto. Není obvyklé vidat vysoké církevní hodnostáře při sportu, a už vůbec není obvyklé vidět je na snowboardu. Jak jste se k němu dostal?

Já jsem celý život měl touhu vyzkoušet co nejvíc sportů – včetně lezení, ježdění na in-linech, skákání padákem...

Počkejte, skočil jste?

Skočil.

A sám? Nebo na trhačku?

Na trhačku, v rámci vojenského výcviku. Já si za tím tehdy šel hlava nehlava, protože mě nechtěli nechat skákat kvůli brýlím. Ale nakonec se to podařilo.

Pamatujete si ještě ten moment, kdy stojíte v otevřených dveřích letadla a máte skočit?

Samozřejmě. Tam je to buď, a nebo. Člověk se musí rozhodnout a jít, není tam čas na nějaké velké přemýšlení. Já jsem bohužel zůstal jen u jednoho seskoku, protože pak jsem nastoupil na generální štáb a tam mi to zakázali. Zrovna minulý týden jsem mluvil s velitelem padáčekářů na generálním štábu, vzpomínali jsme na tu dobu a on mi vyprávěl, jak se všichni báli, že by se při skákání něco stalo prvnímu vojenskému kaplanovi.

Ale abych se vrátil k prknu. Protože jsem chtěl zkusit spoustu věcí, tak jsem někdy ve dvaadvaceti zkusil

Poprvé v životě na lyžích v Alpách: týden ze salcburským seminářem v Obertauern (1991). Tyhle půjčené lyže jsem tam zlomil...

snowboard. Byl jsem tehdy jeden z prvních, začínal jsem jezdit v tvrdých botách a začalo mě to bavit.

Ve dvaadvaceti letech, to znamená už kolem devadesátého roku?

Ano, bylo to v devadesátém nebo devadesátém prvním. Byl jsem tehdy poprvé v Rakousku na horách, od někoho jsem si tam půjčil snowboard a už mě to nepustilo.

A jezdil jste někdy na lyžích?

Jsem odkojen na lyžích. Lyže jsou pro mě číslo jedna, umím na nich stále ještě daleko lépe než na snowboardu. Ale zase na druhou stranu freeride na prkně...

Řekněte mi něco o tom snowboardu s vašimi insigniemi.

Shodou okolností jsem předloni, to znamená těsně před biskupským svěcením, prodřel svoje druhé prkno. Doslova

a do písmene jsem ho na jednom místě prodřel a plánoval jsem nákup nového. K tomu už ale nedošlo, protože jsem dostal nové jako dárek s tím, že na skluznici i z vrchu jsou části mého biskupského znaku. Neuvědomoval jsem si, jak právě tohle prkno vystihuje, co jako biskup budu prožívat.

Když se člověk na snowboard postaví, má nohy pevně upoutané, což je velmi třeba, ale také to bez diskusí znamená ztrátu mnohé volnosti. Na tomhle prkně se ale dají také dělat nesmírně ladné oblouky, z kterých se tají dech, a vždycky se najde dostatek obdivovatelů, kteří vám řeknou, že jezdíte fakt hodně dobře... A dělat oblouky i skákat je velmi často potřeba, protože je nutné se stále znovu vyhýbat různým nerovnostem a boulím, odpružit v kolenou neočekávané hupy a být připraven na mnoho dalších nástrah. Krajina okolo ubíhá velmi rychle, protože to všechno pěkně frčí, až se tají dech. Nicméně nesprávné pohyby neomylně vedou k neovladatelnosti a k pěkným držkopádům. A přitom má člověk stále na nohou prkno, které zepředu i zespodu hlásá identitu jezdce...

Vzbuzuje to nějakou reakci, všímá si toho někdo na svahu?

Snowboardy jsou obecně natolik pestré, že nějaká holubice a kus kříže na skluznici asi nikoho tak úplně nezaujme. A už vůbec nikoho nenapadne, že jde o biskupský znak. Vlastně jsem se potkal jen jednou nebo dvakrát s někým, kdo si to se zájmem prohlížel.

Jedna věc je na prkně jezdit a druhá nechat se s ním fotit. Za co to vlastně považujete? Za dotváření vašeho obrazu před veřejností?

Asi ano. Je to součást mé identity a nejspíš jsem i rád, že se o této součásti ví. Velkým dilematem jsem ohledně toho prošel letos v zimě. Na Twitter jsem dal pozdrav s fotkou se snowboardem a okamžitě se ozval *Katolický týdeník*, jestli bych podobnou fotku nevyfotil přímo pro ně. Já si ze začátku říkal proč ne, ale po dvou dnech, po rozhovorech

s několika přáteli jsem to odmítl. Došlo mi, že takto cíleně to nebude mít žádný pozitivní smysl, že pro čtenáře *Katolického týdeníku* to bude spíš něco jako vychloubání. Někdo by to mohl brát i jako vyvyšování nad ostatní biskupy, kteří na snowboardu nejezdí.

To, že jste fotku z hor vyvěsil na svůj Twitter, znamená, že pracujete na své mediální prezentaci. Měl byste se vůbec mediálně prezentovat? Je to vaší nezbytnou součástí?

Jako biskup jsem veřejná osoba a k ní komunikace s veřejností patří. A já považuji za důležité, aby ta komunikace neprobíhala jen směrem dovnitř do církve, ale aby směřovala i k těm *seekers*, hledačům. Jsem přesvědčený, že jsou to kombinovatelné věci – že vedle sebe naprosto přirozeně může být moje fotografie v plné biskupské výbavě s berlou a mitrou a pak fotografie v helmě a se snowboardem v ruce.

Vy byste se ale poměrně snadno mohl stát hvězdou sociálních sítí. Kdybyste spojil prezentaci svých názorů s tím, že byste třeba s mobilem na selfie tyči ukazoval zákulisí toho, co vidí normální lidé v kostele při mši, bude to pro ty seekers extrémně zajímavé a lákavé. Není to lákavé i pro vás?

Je to lákavé, ale možná se toho víc bojím. Pokud by něco takového mělo být vztahováno ke mně jako k osobě, tak to nevidím jako příliš smysluplné. Protože mojí základní vizí je ukazovat a prokazovat, že k životu člověka, který se snaží věřit, modlit, slavit v církvi, zároveň přirozeně patří i věci jako snowboard.

A zvládáte sám brzdit v momentech, kdy vám něco takového přijde hodně lákavé?

Mám kolem sebe lidi, přátele, kteří mi v takovou chvíli své názory říkají. Například ta fotka se snowboardem na horách, u té mě zastavil názor mého kamaráda, který tam se mnou byl a řekl, že by se mu to zdálo divné.

Sice už nejste nejmladší biskup v Česku, ale jste stále jediný, který jezdí na prkně?

Někteří další jezdí na lyžích. Ale přiznám se, že na biskupského kolegu na prkně jsem zatím nenarazil.

OBSAH

Úvodem – – – 7

Na misijním území

Biskupem plzeňské diecéze – – – 11

Brány pekla ji nepřemohou

Papež František, rozvedení v církvi, celibát – – – 21

Víra kostelní, kostelecká a osobní

Cesta ke kněžství – – – 37

Ježíšek, který nenosí dárky

Nadpřirozeno a/nebo nepřirozeno – – – 53

Můžete mě poslat někam

Vojenským kaplanem na zahraniční misi – – – 63

Církev iritující

Vyjednávání církevních restitucí – – – 77

Před Bohem jako muž

Mužská spiritualita, ženy, JUMP – – – 87

Prostor, který se zmenšuje

Víra a ideologie – – – 105

Bez mitry

Pastýřem v době Twitteru – – – 115

Martin Veselovský / Tomáš Holub

BISKUP NA SNOWBOARDU

Fotografie v textu: archiv Tomáše Holuba,
Pavel Adámek (s. 8–9, 104), Markéta Jírů (s. 4, 14),
Marek Novák (s. 10, 58–59), Soňa Pikrtová (s. 20),
Jiří Strašek (s. 12, 29, 52) a Vladimír Verner (s. 114)
Obálku s použitím fotografie Pavla Adámka
a grafickou úpravu navrhl Vladimír Verner
Vydalo nakladatelství Vyšehrad, spol. s r. o.,
roku 2017 jako svou 1716. publikaci
Vydání první. AA 3,61. Stran 128
Odpovědná redaktorka Adéla Tošovská
Vytiskla Těšínská tiskárna, a. s.
Doporučená cena 248 Kč

Nakladatelství Vyšehrad, spol. s r. o.,
Praha 3, Víta Nejedlého 15
e-mail: info@ivysehrad.cz
www.ivysehrad.cz

ISBN 978-80-7429-906-3